

KECSKEMÉTI LAPOK.

Ismeretterjesztő hetilap.

Előfizetési díj:

Negyedévre	1 frt 50 kr.
Félévre	3 " — "
Egész évre	5 " — "

☞ Megjelenik e lap hetenként egyszer, Szombaton.

Szerkesztői iroda:

1-ső Tized 104. sz. a., hová a kéziratok és előfizetési pénzek küldendők.

☞ Hirdetmények elfogadtatnak Milhoffer János „Szentháromsághoz” címzett gyógyszerárában.

Hirdetési díjak:

5 hasábos petit sorért, egyszeri hirdetésnél 5 kr.; — többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel árleengedés adatik.

A nyiltérben való közlemény 3 hasábos soráért 10 kr számíttatik.

Előfizetési fölhívás.

Tisztelettel fölkérjük előfizetőinket a lejárt előfizetéseiket megújítani s azok mellé újakat szerezeni, figyelmeztetvén egyúttal, hogy megrendeléseiket lapunk jövő folyamára mielőbb megtenni sziveskedjenek, hogy a lap küldésében felakadás ne történjék.

Előfizetési díj:

postán vidékre, vagy helyben házhoz hordva:

Negyedévre . . . 1 frt. 50 kr.

Félévre . . . . 3 frt. — „

A kiadóhivatal.

A kecskeméti „városi dalárda” választmányi ülésében az egyesülésre nézve hozott föltételeit elfogadhatja-e a kecskeméti „dalkar”?

A kecskeméti „városi dalárda” f. hó 13-án tartott választmányi ülésében hozott föltételeket olvasóink már lapunk mult számából ismerik s így azok újból elősorolása fölösleges, azonban a „dalkar” f. évi decz. 6-án tartott közgyűlésnek megállapított pontjai lapunkban kimerítőleg közölve még nem voltak s így vegyük azokat elő egyenként:

1-ör: „Az egyesülés esetére mindkét egylet mondjon le minden néven nevezendő eddigi előnyeiről.” A „városi dalárda” e pontban az „esetere” szót „után” szóval kívánja helyettesíteni. Nézetem szerint helyesen, mert e pont értelmének határozottabb kifejezést ad.

2-ör: „Az egyletnek czimei jelvényeivel együtt szünjenek meg.” Erre nézve a „városi dalárda” választmánya azon kívánságát fejezi ki, hogy az egyesülendő dalegyletnek: „Kecskeméti dalárda” legyen neve. Ám törje fejét bárki egy czélszerűbb név kigondolásán, szerintem szebb elnevezést bizonyára nem fog találni. És ez egészen új név, mert a társdalárda jelenleg „városi dalárda” nevet visel, a „Kecskeméti” szót pedig csak mellékesen teszi hozzá, ép úgy mint a „dalkar”, valahányszor idegen helyen kell magát megneveznie, nem nélkülözheti e szót: „kecskeméti”. Ime tehát a második pont is el lett fogadva, mert a „városi dalárda” cziméről is kész lemondani e névért: „kecskeméti dalárda”. Ez elnevezést pedig a „dalkar” közgyűlése bátran előre is elfogadhatja; megállapított pontjain sem kell változtatnia, mert hiszen e második pont egészben maradhat, csak legelől, hol óhaját fejezi ki az egyesülésre, tegye egyszerűen oda, hogy szintén e név alatt óhajt egyesülni: „kecskeméti dalárda”. A mi most már a zászlót, mint jelvényt illeti, melyet a kecskeméti hölgyek készítettek, s 500 forint

értéket képvisel, azt hiszem annyival is inkább, mert „kecskeméti dalárda” van reá himezve, kérdés alá sem jöhet, ha vajon elfogadtassék-e közös jelvényül? Szerintem, még ha az egyesülendő dalárdák nevét nem viselné is, e zászlót, mint közös ereklyét kellene megőrizni, valamint meg fognak, reményem, őriztetni mindazon egyéb jelvények is, melyek az egyesülés megtörténte után nyilvánosan többé használhatók nem lesznek. Kecskemét város művelt lelkű hölgyeiről pedig fölteszem, hogy e zászlót ép oly jó szízzel ajándékozzák az egyesült dalárdának, mint a mily nemes keblüleg azt a „városi dalárda”-nak szánták.

3-ör: „Az alapszabályok újból alakíttassanak át.” E pontnál a „városi dalárda” figyelembe vétetni kéri a működő-testületnek az alapszabályokban biztosított azon kormányzati befolyását, melyszerint a választmány tagjainak fele száma a működő dalárok közül választandó. Tehát különben az alapszabályok újból alakítása ellen semmi ellenvetés. De nem lehet a „dalkar” közgyűlésének sem a figyelembe vétetni kért működő-testületi-jog ellen semmi kifogása, mert ha meggondoljuk azt, hogy a régiebb és így gyakorlatilag mindenesetre tapasztaltabb dalárdák alapszabályaiban majdnem kivétel nélkül e jog bentfoglaltatik, hogy nem a működő tagok a pártfogókért, hanem a pártfogók a működőkért existálnak, s így csak némileg is kizárni őket az önrendelkezhetési jogból, méltánytalanság, gyakran pedig czélszerűtlenség, mert belbajaikat leginkább s legjobban csak ők ismerhetik: akkor e figyelembe vétetni kért pontot a „dalkar” közgyűlése még önmagára nézve is azonnal elfogadhatja.

4-er: „Az egyletnek leendő működő tagjai szakértő bizottság vizsgálata alá bocsátassanak.” E pont ellen a „városi dalárda” választmánya határozottan kikel s azt, mint a dalárok önértetét sértőt, mellőztetni kívánja. Nézetem szerint teljes igazságuk van akkor, ha e pont az eddig működött dalárookra is szól, kik már az országos dalárünnepélyeken becsülettel próbát állottak; azonban ha itt csak a jövendőre belépendő dalárok értetnek, nem látom át, hogy e pont is miért ne vétethetnék föl az alkotandó alapszabályok egyik szakaszául. Tüzetesb értelmezésre vár. Megjegyeztetik végül a „városi dalárda” választmánya által, hogy mindkét karnagy maradjon az idősbőség rangja szerint. Ezt annyival is inkább elfogadhatónak vélem, mert két ily jeles karnagy összműködő tanításai folytán dalártestületünk óriási léptekkel fog a művészet terén haladni. Már pedig a pártfogó tagoknak egyéb ohajtások ennél nem lehet.

Az 5-ik pont változatlanul elfogadtatott.

Fölsőleges tán hozzátennem az elsoroltak után, hogy nézetem szerint — mondhatni — e

lényegtelen eltéréseket, miket a „városi dalárda” föltételekkel kitűzött, a „dalkar” közgyűlése mindenkben elfogadhatja.

Madarassy.

A kecskeméti közös sirkertek kérdéséhez.

Szalkay Gergely úr e lapok 12-ik számában „egyesítsük temetkezési helyeinket” című cikkében nagyon szívére vette, hogy az általa indítványozott közös sirkertek ügye a közgyűlés által mellőztetett; nagyon zokon esett neki, hogy egy valaki azon egyszerű megjegyzést tette indítványára: „még korán van!”; nem hitte őt, hogy városunk felvilágosult képviselői közül legalább egypár hang ne emelkedjék indítványa támogatására, mert meg van győződve, hogy a felszólaló maga sem hiszi komolyan, hogy még korán volna egyesítési eszméjének valósitása; nem hiszi, hogy protestans hitrokonai bármi ellenvetést is tennének a temetők közös használata ellen, és csupán a róm. kath. egyház hiveitől fog függeni az üdvös reform el, vagy el nem fogadása, minélfogva óhajtaná, hogy ezen vallásfelekezethez tartozó tekintélyes férfú emelné fel e tárgyban hathatós szavát.

E sorok igénytelen írója nem számíthatja ugyan magát azon tekintélyes férfiakhoz, kik e tárgyban bizonyos sikerrel hathatós szavukat felemelhetnék; de igenis a felhívott vallásfelekezethez tartozik s elismervén különben Sz. G. úr által elmondottak igazságát, szólni kíván a tárgyhöz, nem Sz. G. úr áradozó lelkesülttségével ugyan, hanem komoly megfontolás után, úgy a mint a dolog maga valóságában áll, de röviden.

Mind addig, mig Pestmegyének két rendszeres alispánja közül, változhatatlan gyakorlat szerint egyiknek róm. katolikusnak, másiknak reformátusnak, s ha van harmadikra szükség, mint most, ennek már lutheránusnak kell lennie: nem hihetjük komolyan a közös sirkerteknek békés használatát elérhetőnek.

Mindaddig, mig vidékünkön egy első rendű provinciai város polgárai tisztújítás alkalmával nyíltan kijelentik, hogy ha protestans ember hivatalt kíván köztük vállalni, csak azon esetben számíthat megválasztásra, ha előbb katholicizál: nem reménylhetjük a közös sirkertek életbeléptetését.

Mindaddig, mig Kecskeméten a kath. templom keresztjét gamónak, a reformatus templom csillagát királydinnyének nevezgetik; mindaddig, mig az alternatio bilincseiből ki nem nővünk; mindaddig, mig tisztviselőink egyik felének az egyik, másik felének a más vallásfelekezetből kell előállíttatnia; mindaddig, mig országos képviselőinknek ugyanez alternatio

szertint kell választatniok: a közös sirkertek használata nem valósítható.

Tehát csakugyan korán volna még?!

Igenis korán van!!

Mert a közös sirkertek életbeléptetésénél nem a felvilágosodott és tekintélyes férfiakra, hanem a népre kell a fősúlyt fektetni, — és valóban csodálni lehet Sz. G. úr eszejárását, a ki különben oly buzgó demokrata szerepet szeret játszani, hogy e tárgyban a nagy tömeget, a népet, ezt a minden korban mindenható elemet kihagyja a számitásból.

Nincs még egy éve, olvastuk a hírlapokban, hogy egy oláh faluban a felvilágosodott pápa megengedte, hogy ugyanazon faluban lakó bizonyos tekintélyes protestans család elhalt tagja a keleti szertartásúak temetőjébe takaríthatassék; az oláh nép zúgolódása közt megtörtént az eltemetetés, de másnap virradóján a sirt félig felásva találták, — s a falu népe, ha rá nem virad, bizonyosan fel is ássa és kiveti a halottat temetőjéből, — az így elszomorított család kénytelen volt halottját felvételni és saját házi kertjében eltakaríttatni.

Igy áll a dolog valóságban, és ennek egyedüli, de bizonyos sikerű ellenmérge: a népnevelés.

Jhah! de ez nagyon sok időt kíván, mondani fogja Sz. G. úr. — Igenis, sok időt kíván, de csakis ez hozza meg a közös sirkertek békés használatát.

II. József császár, ama nagy ember, ki alattvalói boldogítására törekvő üdvös céljai kivitelében hajótörést szenvedett, s annak maga is áldozatává lett, — azzal buktatta meg saját nagy terveit, hogy mikép a példázat igen ügyesen mondja, sétányt ohajtott volna készíteni, de hogy annak üdítő árnyékát azonnal élvezhesse, nem gyenge esemetéket, hanem élemedett nagy fákat kívánt ültetni, — — elhamarkodta a dolgot, — korán volt még!

De mikor nem lesz tehát korán?

Akkor, majd ha a katolikus közoktatási miniszter által készített, és az országgyűlés által elfogadott s a koronás király által szentesített

1868. XXXVIII. törvényzikk értelmében a valláskülönbség nélküli polgári iskolák felállítatnak; akkor, majd ha e polgári iskolákban gyermek korában megtanulja a nép egymást szeretni, egymás vallását tisztelni; akkor, ha majd ez iskolák művelt, okos, szabadság szerető, derék hazafiakat nevelnek; akkor, ha majd a szabadság, testvériség, egyenlőség nem lesznek üres szavak, hanem minden polgárnak szívébe vésvé, a polgári hitvallás kitörülhetetlen jelvényeivé megörökíttetnek.

Lesznek közös sirkerteink, ne féljen Sz. G. úr, igenis lesznek; de most még korán van! Nagy igazság rejlik a történelemben: midőn a zsidókat Mozes Egyiptomból kivette, annyira el voltak puhulva, hogy az ígért földének élet-erős lakói leküzdésére képesek nem lettek volna; 40 évig kellett a pusztában vesztegelniök, azaz ki kellett halnia az elpuhult nemzedéknek, hogy az élet-erős új ivadék fegyverrel szerezhesse meg az ígért boldog földet. Nálunk is pusztulnia kell előbb a vakbuzgó hitörjögök élő nemzedékének, hogy a polgári iskolákban kiképzett új ivadék az alternatiót eltörölhesse és a közös sirkerteket életbeléptesse.

Egy katolikus polgár.

A temetkezési helyek egyesítéséhez.

Megvallom őszintén, hogy midőn Sz. úr a közgyűlésben indítványozta a temetkezési helyek egyesítését, én is azok közé tartozám, kik helyeslőleg integettek felé, de nem szólaltam föl, egyedül azért, mert én is beláttam, hogy nem ugyan korán, de kissé gyorsan volna még, s igazat adtam polgármesterünknek, midőn ez indítványra megjegyzé, hogy ha azonnal megszavaztatná a közgyűlés tagjait, a nagy többség ezúttal annak még tárgyalását is elejtené. Pedig e szép indítványt legkevésbé sem szerettem volna elejteni. De e szót: „korán van“, nem értelmezem akként, miként azt az előbbeni cikk írója értelmezé. Nézetem szerint csak az volna még korán, ha ez indítványt azonnal életbeléptetve, a polgárság, gondolkodás mód-

jának minden előleges érlelése nélkül, mintegy kényszerítő eszközökkel hajtatnék oda, hogy halottjaikat egy közös sirkertbe temessék. De azt, hogy e tárgyban fölszólalások történjenek, hogy e fölszólalásokkal a közönség gondolkodás- módjára fölvilágosítólag hatni igyekezzünk, leg- vésbé sem tartom időelőttinek. Nem élünk többé a barbarizmus azon századaiban, midőn az eszméknek, hogy testté váljanak, egy egész nem- zedék kihálásáig kellett várakozniok. Népünk legalsóbb rétege sem teng a tudatlanság oly sűrű sötétében, hogy arra egyáltalán fölvilágosítólag hatni ne lehessen. Igaz, elismerem én is, hogy az előitéletek csak csendes móddal reszeltessenek, mert azok gyors kiirtása némely öregnek tán halálát is okozhatná; de hogy azokat az eredmény kivivhatása végett már anyatájbe is keverni kelljen, azt el nem ismerhetem.

Az előbbeni cikk írója, úgy látom, a sirkertek egyesítése eszméjét legkevésbé sem kár- hoztatja, s így magának az eszmének védelmére kelni nem fölösleges; de mégis ki kell őszintén jelentenem, hogy ez indítvány oly magasztos és társadalmilag szép, miszerint annak megvalósi- tása iránt lépéseket tenni, bármely idő és kör- ülmények súlya alatt is, nemcsak hogy idő- előttinek nem, de sőt a fölvilágosult polgárok szent kötelességének tartom. Fogjunk kezét mindannyian, kiket e tárgyban az előitéletek nem vakitnak meg; érleljük a nép gondolko- zását reá, s bizton hiszem, hogy a fölvilágoso- dottság jelen századában nem leszen nehéz, ha a közóhajtást még talán nem is, de legalább a köz belenyugvást minden részről megnyerhetni. És a mai világban a társadalmi reformokat ko- rántsem kezdeném ott, hol az előbbeni cikk írója kezdetni ohajtja; mert ha minden egyes eszme megvalósíthatására egy egész új nemzedék felnövéseig kellend várakoznunk, vajmi lassan haladhatunk; de kezdeném a társulásokon: oly körök alakításán, hol a polgárság rang- és va- gyonkülönbség nélkül érintkezik egymással, mely körök földadata volna a haladás terén össz- működni s a nép legalsóbb rétegeiben is a hala- dási eszmék iránt vágyat ébreszteni, hol főként

T Á R C Z A.

Egy színésznő szeméirül.

A lant a dalt zendíti... széjjel...
Öt nem, nem nevezendí névvel.

Játszol; — ha fénysugár ég szemeidben:
Fejed köré dicsfényt fon száz, — ezer szem.
Kiszáll, hozzád repül az ész, a lélek
S z e m e i d n e k sötét éjébe téved:
Mely tükröz, mint a szív várja épen,
Veled vagyunk gondolat-érezésben,
Veled a legparányibb mozdulásig
S u g y t u d j u k — i t t s z e m ű n k v i l á g a j á t s z i k .

Szemed szóljon s mit szólni kíván
Szemünk veled érzendí némán.

S o h a j o k .

I.

Minden szavára mosoly villant
Át ajkamon: ha szólt.
Most is övé itt mindenik hang,
Mely lelkem éri, — összecsisikland:
Hogy szinte — kaczagok.

II.

Könyvüm mindenik cseppjében
Feltűnsz tanutlanul;...
Oly jól esik szemlélni nékem,
Ha a lény, melybe vélek épen:
A porba, sárba hull.

III.

Két szeme — tűszövétnék, melyet
Lelkembe belökött...
Ajkán a tűz soha se hült meg...
Ilyen tűznél élnek, örülnek
A vétkes ördögök.

Kozma László.

Galambosi Mária.

Elbeszélés.

Irta: *Mérenyi László.*
(Folytatás.)

Hogy szeretné ő mindegyik fülébe sugni: uraim, tudják meg a valót, tudják meg mihamarább, rögtön, azonnal, hogy engem ezen férfiúhoz komoly, tisztessé- ges viszony fűz! Vagy: könyörüljetez s ne nézzetek oly maró gúnnyal az egyszerű szegény polgári leányzóra azért, hogy egy gazdag emberrel, egy nagyságos úrral karonfögvást, nyilvános helyen sétát mert tenni!

— Üljünk le uram; pihenni ohajtok. Oda a sü- rübe, hol nem látnak annyian. Nem-nem, mégis jobb lesz itt e padon.

Minek rejtekezsem én, mondá magának, nincs még nekem okom pirulni.

Letültek a legnépesebb helyre, a hol legtöbb ember megfordult s Nagy József bátor férfias tekintete elűzte az emberek arczáról azt a roszhiszemű kétes mosolyt.

S oly jól esett az Máriának: lenni egy férfi oldala mellett, kinek alakja tiszteletet parancsol. De oly föl- emelő is e tudat nőre nézt: emeli nemes önértetét, büsz- keségét; fokozza erélyét, önbecsilését.

Ne mosolyogjatok uraim; e viszony nem ledér, könnyelmű, hanem komoly, megfontolt, tisztességes!

— Uram! mily szépen ragyog az ön ujján az a gyémántos gyűrű! Próbáljuk meg, vajon illenek-e az enyéme?

Nagy József lehúzta a ragyogó ékszeret és saját úri kezével vonta azt a szép leány ujjára.

— Én megtartom ezt magamnak!

— Mária!

— S esérébe visszadom ezt a karikát.

— Oh istenem, mily boldog vagyok! Kisasszony, nem ismerek más életfeladatot, mint kegyedet boldoggá tenni!

— Én meg nem ismerek más feladatot, mint azon boldogságot kiérdemelni!

— Kisasszony, engedje, hogy itt e nyilvános helyen kezét megcsokolhassam!

És a gyűrűváltás, kézesök, úgy a mint elbeszél- tem, megtörtént ott a nyilvános helyen, az emberek szeme láttára. A kicsi bűvös talizmán Mária ujján csil- logott már és az emberek e percztől fogva, legalább Máriának úgy tetszett, nem mosolyogtak oly gúnnyosan; mindenki főveg levéve tiszteletteljesen haladt el Nagy József ő nagysága eljegyzett mátkája előtt.

Mária aztán, ujján a nagyértékű gyémánt-gyü- rűvel, leendő férje karjára támaszkodva büszkén lépdelt végig a sétatérén s büszke főhajással fogadta az embe- rek üdvözlését s többé aztán nem találta sértőnek az emberek tekintetét, mert már e tudat élt benne: én Nagy József jegyese vagyok! le a kalappal s tisztelettel hajlatok meg előttem!

Az öreg Galambosi, mikor meglátta leánya ujján a csillogó ékszeret, fejesóválva csak ennyit mondott:

— Mily különösek vagytok ti nők; tegnap magad utasítád vissza e gyűrűt és ma magad hoztad el. Örökös rejtély, titok a nő keble!

VIII.

A történetek után három hétre díszes uri násznép robotott a főegyház felé, szép sorban, szép sorban. A menet élén legelől egy öt lovú nyílt hintóban három fiatal nő és egy éltes matrona ült: az örömanya Nagy Józsefné öngagsága, mellette jobbfelől a menyasszony, Galambosi Mária, szemközt egymás mellett két nyo- szolyólány.

A menyasszony nagy virágú fehér atlasz selyem- ben volt öltözve, ugyanabban, a melyet a vőlegény ajándékba vett neki; vállán hattyuprémes mente fél-

anyagi és társadalmi érdekeink fejlesztése tüzetnek ki célul s nem vesződnének az ellenségeskedéseket szító politikai rögeszmék terjesztésével, melyek mindinkább csak növelik a sötét előítéleteket.

Madarassy.

Fővárosi és vidéki levelezés.

N.-Kőrös, 1868. decz. 16.

Tekintetes szerkesztő úr!

A nagy-kőrösi h. h. lyceum bölcsészeti osztályainak növendékei, mint pártolói minden szép, jó s nemesnek, áthatva ama nemes érzelemről: „haladni a korral”, mely kell, hogy hazánk minden ifjaiban meglegyen, haladásuk előmozdítójául meg ez iskolai-év kezdetén szervezék iskolánk kebelében a már számos évek óta fenálló önképzői-intézetet, a mely szervezés abban állott, hogy az intézet tagjai a szükségeltető hivatalnokokat, az egy elnököt kivéve, ki rendesen a tek. tanárikar tagjai közül, a tagok szabad akarata szerint, a többiek pedig saját kebeléből megválasztá, még pedig következő renddel:

Elnök lett: tekin. Losonczy László úr, poesis tanár; alelnök: Silling Kálmán; titkár: Halász János; főjegyző: Biczó Pál; könyvtárnok: Kalocsa Győző; ellenőr: Farkas Geiza, másodéves bölcsész hallgatók; pénztárnok: Hegedűs Dienes; aljegyző: Somogyi Károly, első éves bölcsész hallgatók. Továbbá döntő- és békebírák.

Az intézet, mely minden dicsekvés nélkül legyen mondva, jelenleg 60 tagot számlál kebelében. s a tagok, hogy felfogták az intézet nemes célját, azt az által igyekeztek megmutatni, hogy eddigelé harmadfél hó lefolyása alatt majd 40 munkát adtak a béke- s döntőbírák kezeibe, a mi pedig minden dicsekvés nélkül legyen mondva ujjal, mióta az önképzői-intézet iskolánk kebelében áll, soha nem történt. Én legalább, ki e sorok írója vagyok, s ki az évi munkák mennyiségét szerencsés voltam átvizsgálni, hasonló eredményt harmadfél hó lefolyása alatt nem tapasztaltam; de mondhatná valaki, hogy nem a mennyiség, hanem a minőség. Hogy itt nyilatkozzam, tiltja a szemérem; azt majd a közönség év végén — ha Isten segít s a körülmények kedvezők leendnek — a kiadandó albumból megolvashatja.

Az ifjúság továbbá szellemi fejlesztésére a tagok által évenként fizetni szokott 2 frt. részvénydíjből több lapokat rendelt, a mely lapoknak szorgalmas és figyelmes olvasása tanuskodik az ifjúság nemes buzgalomáról, hajlamáról minden szép és nemes iránt. A lapok e következők: „Hon” esti lappal együtt, „Bolond Miska”, „Ludas Matyi”, „Hazánk s a Külföld”, végül a tek. úr által szerkesztett „Kecskeméti Lapok”. De mivel oly szép számmal sereglettek az ifjak a szellemi téren való haladás zászlaja alá, s ez által az intézet pénztára

gyarapodott, a jövő félév kezdetén szándoka az ifjúságnak több lapokat megrendelni, különösen a szépirodalmi részekből.

Az ifjúság rendelkezésére áll továbbá egy, több száz kötetekre menő, legszebb hazai regényeket tartalmazó könyvtár, a melynek számát már eddigelé e rövid harmadfél hó lefolyása alatt önrököből mintegy 25 kötetre menő hasznos könyvekkel gyarapították. Szóval: ifjaink átszellemülve, az intézet célja s önmagok hivatása által igyekeznek elég korán megszerezni mindent a tudományok különböző ágából, hogy egykor a hazának szerzett ismereteikkel szolgálhassanak.

Silling Kálmán,
alelnök.

Helyi újdonságok.

— Horváth Döme és Kiss Miklós országgyűlési képviselőink hazaérkeztek. Mindkettőnél a választók nagyszáma már több ízben tiszteltett.

— Horváth Döme országgyűlési képviselőnk országgyűlési eljárásáról számot adni kívánván, e végett választói közt, mint értesülünk, még az ünnepek alatt nyomtatásban megjelenendő érdekes politikai dolgozatot fog kiosztatni.

— Szombaton, decz. 19-én a felső választókerület választó-polgárainak egy része értesült, hogy egyik országgyűlési képviselő, Kiss Miklós, a legközelebbi országgyűlési szak befejezte után városunkba hazaérkezend. A választó-polgárok, bár a hazajövetelről későn értesültek, mindamelllett néhány százan, nemzeti zászlók és fátylak világitása mellett siettek az érkező elfogadására hálajokat és tiszteletüket nyilvánítani. A választó-polgárok és az összesereglett nép a vasúti indóháznál várakoztak az érkezőre, ki is az esti vonattal megérkezvén, a választó-polgárok nevében őt Fehér Péter tanár rövid beszéddel üdvözölte, megköszönvén, hogy a választó-kerület többsége által vallott baloldali nézeteket és elveket hűn képviselte az országgyűlésen. Az üdvözölő beszéd és éljenek elhangzása után Kiss Miklós úr emelt szót, megköszönve a választók benne helyezett bizalmát és az ezúttali kitüntető szívességet, oda nyilatkozott, hogy az összes város hazafiúi meggyőződéseit, elveit ismervén, másképp cselekednie polgári kötelességeivel és a haza érdekeivel össze nem férhetének tartotta volna s megígérte, hogy összes eljárásáról pár nap alatt a választó-kerület előtt számot adni kötelességének ismeri. A tisztelgő tömeg a képviselő urat lakáig hazakisérvén, „éljen Kiss Miklós” kiáltásokkal elcsószott.

— Vasárnap, decz. 20-ikán a „népkör” központi olvasdájában Hazai Józsefnél, számos tag jelenlétében Mádi Ferencz jogtanár úr tartott felolvasást az „alkotmány biztosítékai”-ról. A fölvetett nagyszerű tárgyat értekező úr kellő szakavatottsággal és alaposággal fejtegette, a kör tagjai általános tetszés nyilvánítása közt s végül hangos éljenzésben részesült. Felolvasó úr ígéretét bírjuk, hogy becses értekezését lapunk számára is átengedni sziveskedik.

mindenféle divatos és nemdivatos járműveket: magas kerekű, magas ülésű stáier kocsit, melybe szárcsa-lábú, sovány, száraz kis fejű telivérek voltak fogva; finom szerkezetű könnyű alföldi parasztkocsit, cifra, sallangos szerszámú apró székely lovakkal; nehézkes özőnvíz előtti bárkát, két sovány sárga gebétől vontatva; könnyű csészát s ennek nyomában divatos mély aljú kocsit, melyet egy álló helyben meg lehet fordítani.

Azon a könnyű brieskán, melyet két holló-fekete mén ragad, Nagy József ül a vőlegény s mellette az örömapa Galambosi Kálmán uram; mindkettő arca fénylik az örömtől — csak a menyasszony szomorú s mind-egyre a messze semmiségbe bámul!

Ugyan mit nézhet ott, mikor a pusztán rónán semmi sincs valami feltűnő, nézésre érdemes?!

Tán elreppenő titkos sóhajait, elszállt gondolatait kíséri, hogy hová lesznek azok? Összeszedi, összefüzi-e azokat valaki; van-e azokra valakinek gondja, vagy ahogy elreppennek, azonnal egyesülnek, összefolynak a léggel, melyet beszí és kilehel az ember? Vajon annak, ki az ember sorsát intézi, van-e tudomása azokról; vajon tudja-e, érti-e azt, a mit ő most érez, gondol? Ki felel meg mind e kérdésekre, most e pillanatban, mikor neki legtöbb szüksége van arra?!

Ah, végre talált a messze távolban egy fekete pontot, mely megszabadítja őt az egymást szakadatlanul követő nehéz kérdések föltevésétől!

Lelke végre megállapodhatik annál a fekete pontnál, mely gyorsan közeledik, mind nagyobb-nagyobb lesz, határozottabb körvonalt nyer s már alakja is kivehető. Az egy vágtatva közeledő lovak; fekete ménen ül, fekete ruházata is, még kőrszakála is az. Mindezt az éles női szem jöllátja a messze távolban.

— Vajon ki lehet e nemes lovak? kérdé magától a menyasszony, vajon az én esküvőmre jö-e az? Oh, bár csak lassabban haladnánk, bár messzebb volna az a templom!

Ugy szeretné bevárni, ugy szeretné tudni, vajon ki az, a ki a nászmenet felé oly sietve közeledik? De már nem lehet, mert kanyargó utcák, magas épületek

— Az izr. tanuló-segély-egylet e hó elsejéjől kezdve segélyezését megkezdte s a ref. főiskolában táblai kiírással felhívta az izr. tanuló ifjúságot, hogy folyamodványait a szükséges okmányokkal felszerelve, az egylet elnökségének nyújtsa be.

— A kecskeméti joghallgatók bál bizottsága, segélyegyletök javára 1869-ik évi január hó 16-án a „Casino” termeiben tartandó zártkörű táncvizgalmra, mint halljuk, a kunszentmiklósi első zenetársulatot szándékozik megfogadni. Mi becsüljük a nemes ifjúság azon törekvését, hogy a jogászbál emelése érdekében a bál közönség iránt oly kiváló figyelmet tanúsít, hogy még a helybeli első zenetársulatot sem tartja elégségesnek a közreműködésre, de mindenestre sajnálatunkat kell a felett kifejeznünk, hogy az itteni első zenetársulatot nem tarthatják elégségesnek és a szomszéd városba kell rándulni, ha itthon vig zeneszó mellett jó akarunk mulatni. Ez Károly hajdani híres zenebandájának nem nagy előnyére válik s szolgáljon neki ösztönzésül arra, hogy zenetársulatát új erők fölvevése, új zenedarabok betanulása által tovább fejleszteni, erősíteni igyekezzen.

— Ujabbban azon majdnem bizonyos hírt vetjük, hogy Horváth Döme országgyűlési képviselőnk nagy számmal választók jelenvén meg, azok egyhangú óhajára nevezett képviselőnk megígérte, hogy jövő vasárnap képviselői eljárása igazolására nemcsak az e czélra kinyomatott dolgozatát fogja kiosztatni, de választói gyűlékezete előtt követi jelentését szóval is megteendi.

— A kecskeméti takarékpénztár igazgató választmányának 330-ik számú végzése folytán arról értesítették a t. cz. közönség, miszerint pénzügyi nyainál fogva nem lében szükséges, hogy a jövő 1869-ik évi január hóban lejárandó váltók után az 1/5 — egy ötöd rész — tőke törlesztés követelessék. Ugyanazért a kiknek a váltójuk 1869-ik évi jan. hóban jár le, ezen egy havi, de csakis ezen egy havi lejáratkor egyébre nem köteleztetnek, mint-hogy a váltót pontosan megújítsák, a kamatokat és illeteket a lejárat napján befizessék.

Kecskemét, 1868. decz. 22.

Lestár Péter,
igazgató.

Vegyes hírek.

— Az orsz. m. iparegy. „Anyagi Érdekeink” című közlönye 12-ik számában a hazai lapokat fölkéri a következő közlemény átvételére: „Egy dísz-érem iparosok számára. Ez ügyben következő levél érkezett az orsz. m. iparegyesület igazgatóságához: „Tisztelt igazgatóság! Egy iparos, ki nem akar megneveztetni még lapok útján sem, azon törekvéstől vezettetve, hogy a hazai ipar előmozdításához bármily csekélységgel hozzájáruljon s hogy példája által más iparos társait is, névszerint nagyobb ingatlanokat tulajdonosait nagyobb áldozatok hozatalára serkentse, az orsz. m. iparegyesület igazgatóságának ezennel 70 frtot küld át, azon meghatározással, hogy ez összeg egy ezüst érem készítésére fordíttassék, mely legalább

vállra vetve, fején értékes csipkefátyol fölött fehér virágokból művészileg font pártaalakú koszorú, melynek gyémántregzői a nap színes sugarait szemvakítólag verik vissza. Minden fehér: a menyasszony köntöse, mentéje, koszorúja, gyémántjai, még arca is.

A menyasszony szemei félig le vannak zárva s e hunytszemek alól téveteg tekintete a távoiba tévedez, mintha onnan várna egy másik nászkeszítést, kikkel a templom előtt egyesülnek s aztán ugy vonulnak be a terjedelmes főegyházba, letenni az összekötő hitet s elfogadni a pap áldását.

Mily dús, buja képek fejledezhetnek e félig hunyt szemeken belől; mily esábos tündérvilágot zárnak el azok a nagy szempillák, melyek árnyékot vetnek a fehér márványarcra!

Oh, ha az ember egy önfelédtt pillanatban betekintethetne e rejtett világba s kileshetné a titkos gondolatokat, mikor az emberi lélek így önmagába vonulva, mintegy önmagába tekint; de nem lehet, óva őrzik, gondosan elzárják e rejtett világot azok a nagy szempillák!

A menyasszony hintáját hat uri lovak veszi körül, három jobbfelől, három balfelől, kik ugyancsak szökötnek a dőlözeg paripákat. A menyasszony egy tekintetre sem méltatja kíséretét s nem ügyel arra a karesú fiatal lovagra, ki tűzvérű paripáját ugyancsak tánczoltatja a nyoszolyólányok ijedelmére.

A paripa könnyű, merész-szökésekben haladt előre, sokszor kétlábra állva körülborzékolta a kocsit, majd előre nyúlt testtel iramodott tova, mintegy versenyre hívja a többieket, hogy kövessék.

A lovak biztosan üli lovát, s karesú termete a ló minden mozdulatát követi; most előre hajlik, a ló nyakára dől, majd egyenesen ül minl a nyíl, majd ismét féloldalt fordul, tán azért, hogy szelet ne fogjon; tán azért, hogy biztatólag visszatekinthessen a néha-néha önkénytelenül felsikoltzó hölgyekre, mintha mondaa: mit féltek; nem született még meg az a ló, mely engem földre terítsen!

A menyasszony hintaja után tarka vegyületben az úri fogatok hosszú sora következett, s lehetett itt látni

zárják el előle, melyek közt legmagasabb az isten tiszteletére emelt ház, a melynek küszöbét ép most lépi át.

A szellős, magas egyház kupolájáról aranysegélyű felhők fodrai közül, szárnyas angyalfők mosolyognak le a menyasszonyra, ki örömtelentül halványfehéren ül a nemes Nagy-család ősi székében, mely történetesen a székek hosszú sorában legelől áll. A menyasszony előtt piros bársony kötésben egy imakönyv hever, melynek aranysegélyű lapjait ezüstkapcsok szorítják össze.

A menyasszonyt ünnepléses csend veszi körül; itt-ott halk megjegyzések, apró szóváltások suttozva zsongnak ugyan, de azok nem képesek betölteni a tágas egyház hajóját s némaságban hálnak el, mielőtt a menyasszonyig eljuthatnának, pedig tán jó volna tudni, mit suttoznak ilyenkor egymás felébe az emberek?

Megkezdődött aztán a szertartás; egy komoly képi tisztos ősz férfiú kiáll a templom közepére, ép a szószék alá s az urasztala körül imádkozni kezd hangosan, érthetően.

Mária a pap után mondja az imát, buzgón könyörög, míg egyszerre fennakad, torkán fullad a szó s az imára kulesolt kezek magoktól szétválnak; a menyasszony papot, imát, istent, mindent feled, csak két szelid tűzben égő szemet lát, melyek titkos vágygyal oly édespedve függnek rajta; közel Máriaéhoz, a templom karzatát tartó egyik oszlophoz támaszkodva, egy szép fiatal férfiú áll s a szelid kifejezésű szemek az övé.

Mária önfelédten bámul az idegen ismeretlen fiatal emberre s tágra nyílt kerek szemekinek egy fordulattal megnézi annak fekete göndör szakálát, takaros kis bajuszát, szabályos orrát, kopaszodó magas homlokát s fölfedezi, hogy e homlokokon a tudomány fensége borong, mely oly kedves ellentétet képez a piros telt ajkak örökös derűjével.

Egy végpillantással aztán befejezi érdekes szemléjét s lelke titkos gyönyörtől reszketve, mint harmatos virágkehelyben hentergő méh, édes teherrel megrakodtan tér vissza s bevallja, hogy szebb, vonzóbb, érdekeseb alakot még eddig nem látott, ha csak képzetében nem.

(Folytatása következik.)

három egymásután következő évben, és pedig 1868, 1869. és 1870-ik években oly iparosoknak adassék, kik üzletüket korszerű berendezés és okszerű ügyvitel által oly álláspontra emelték, miszerint hasonló külföldi üzletekkel a versenyt kiállhatják. Az 1869. és 1870. évi érmek, — ha csak lehetséges — az illető év január havában osztandók ki, az 1868. évi az 1869-ik évvel egyidejűleg. A tisztelt igazgatóságra bizatik, hogy az érdemekre pályázatot nyisson, vagy ha azokat legjobb belátása szerint ossza ki. Azon reményben hogy az éremnek jószándékú alapítása utánzásra találand s hogy az által a hazai iparosok arra fognak ösztönöztetni, mikép iparos tevékenységüknek elismerést szerezni törekedjenek, maradtam teljes tisztelettel. N. N. — Az iparegyesület képviselő bizottságának határozata folytán ezen levél az ismeretlen buzgó iparpártoló iránti hálanyilvánítással tétetik közzé.

— K. Papp Miklós a „Magyar Polgár“ nagy naptárát 1869-re kiadta. E naptár terjedelmes és becses tartalommal is bír s több olyan cikk van benne, mely történeti kuttói becses bir, mi már magában elegendő arra, hogy a naptár túlélje a naptári évet. Kecskeméten megszerezhető Gallia Fülöp könyv- és szépmű kereskedésében.

— Heckenast Gusztáv a „Jogtudományi Közlöny“ 1869-ik évi folyamára előfizetést nyit ily cím alatt: „Jogtudományi Közlöny“ a budapesti, nagyvárad és kassai ügyvédi egyletek közlönye, heti szaklap, kapcsolatban magyar kir. curiai ítéletekkel. Szaktudósok közreműködésével szerkeszti Dr. Dárday Sándor. A főmunkatárs: Ökröss Bálint. A lap két részből áll: egyik tudományos értekezéseket, a másik pedig a curiai ítéleteket tartalmazza s hetenkint egyszer, minden vasárnap másfél legnagyobb negyedét iven fog megjelenni. Előfizetési ár: Pesten házhoz hordva, vagy vidékre postadíjmentesen: félévre (jan.—jun.) 6 frt.; negyedévre: (jan.—marcz.) 3 frt. Ajánljuk e becses heti szaklapot jogászaink, ügyvédeink, bíránk és jogtanáraink figyelmébe.

— A „Századok“ I. füzeté következő tartalommal jelent meg: „Beatrix királyné“, b. Nyáry Alberttől; „A ráczok ellenforradalma 1703—1711.“ Hornyik Jánostól; „Gr. Zrinyi Miklós emlékirata II. Rákóczy Györgyhöz“, Thaly Kálmántól; Könyvismertetések, Birálatok; Tárca. A főcikk alaposak, a tárca rész élénk; értékes valamennyi.

— Megjelent: Irománpéldák az új polgári perrendtartáshoz a perrendtartás szabályaival. Birák, pertárnokok, ügyvédek, joggyakornokok, községi előljárók és a felek számára. Ezen műnek czélja, a törvénynyé vált perrendtartáshoz annak megfelelő irománpéldákat csatolni, egyszersmind a perrendtartás szabályait könnyebb áttekintés végett egy rendszerbe foglalva előadni, hogy azáltal annak tanulmányozása, s egyszersmind a gyakorlati életre alkalmazása könnyítve legyen. Ezen mű tartalmazza tehát minden a sommás és rendes eljáráshoz szükséges mintákat. Hasonlóan

a rendes eljárásnál szükséges levél-kereset-levelek, perbeszéddek, idézési végzések, az okiratok, tanúvallomások, bírói szemlénél és eljárásnál szerkesztendő irat-példákat, — végrehajtási s árverési eljárásnál szükséges iratpéldákat és a pénztárnoki kezelést gyakorlatilag mintákkal adja elő. — Ára ezen 8-adrétű csinos borítékba fűzött műnek 80 kv. Gyűjtőknek minden 6 példány után egy tiszteletpéldánnyal szolgálunk. E mű egyedül nálam levén megrendelhető, a megrendelési ivatek kérem mielőbb hozzám Alsó-Szécsénkére (Pest mellett) Vácson át utolsó posta Rétság küldeni, a megrendelt példányok azonnal szét fognak küldetni. Pesten 1868-dik évi Deczember hóban. Kassay Adolf.

— Igazságszolgáltatásunkról a külföld némely organuma szert folyvást 1848 előtti modorban referálni. Így az „Über Land und Meer“ közelebbi száma teketségdús festők Munkácsy Mihály egy sikerült genre-képét hozta, ugyanazt, mely a „Magyarország s a nagy világ“ mult heti számában „A kupaktanács“ cím alatt jelent meg. De már a német sógor e találó elnevezést intenióival jobban egybeférőnek vélte úgy fordítani le: „Beim Stuhlrichter.“ Így aztán a potrohos öregbíróból szolgabíró vált, s a kis bíró is mint valami kitűnő törvényszéki tag szerepel. Hogy az ily magyarázat nem lehet igazságszolgáltatási viszonyainkra nézve hízegő, igen természetes. A leírásban consequenter főszerepet játszik a „deres“, melyet a nemes journalista a „dreschen“ szóból származtat. Am mi átengedjük neki e dicsőséget, mint egyik bizonyítványát a Németországból időnként hozzánk importált civilizációknak. Ha jóakarat vezérelné az ily képes lapok szerkesztőit, Németország akármely nagyobb városában találhatnának elég diákokat, ki szívesen írna helyes magyarázatot hasonló rajzokhoz: sőt az illető magyar művész is megtudná azt írni. Így azonban blamirozni kívánván másokat, csak önmagukat hlamirozzák.

Felelős szerkesztő s laptulajdonos: **Madarassy László.**

Főmunkatárs: **Hornyik János.**

Nyílt tér.

Válasz Altmann Jakab úrnak.

A „Kecskeméti Lapok“ 9-ik számában Altmann Jakab úr ellenem becsületsértő rágalmat közölve, mélyen sértett becsüteltem érdekében kénytelen vagyok azt ott védeni, hol az megtámadtattott.

Midőn polgártársaim fölhívásának engedve, elfogadtam a congressusi követjelöltséget, zajtalan magányomat korántsem hiúságból vagy nyereszkesedési vágyból hagytam el, hanem egyenesen csak a közügy iránti érdekeltségéből. Épen ezért nem is erőszakoltam törvény — és így közügy — ellenes módokon választásomat

keresztülvinni, s nem altattam el jobb meggyőződésemet a pénzen vett szavazatok iránt azon álokoskodással, melyet épen Altmann úrtól volt szerencsém hallani, midőn a szavazat-vásárlást régi főpapjaink hason eljárásával mentegeté. — Én szavazatok nem vásárlottam, sőt kijelentem polgártársaim előtt, hogy ha az általam képviseltetni óhajtott elvekre nálam alkalmasabb képviselőt lesznek szerencsések megnyerni, szívesen és készséggel visszalépek.

Ezen eljárásom bátorított némelyeket, köztük Altmann urat is, hogy Dr. Schweiger Zs. javára visszalépni fölhívjanak, s ily körülmények között felelhettem Altmann úr fölhívására, hogy előttem különben is ösmeretlen jelöltje, vagy bárki más javára is már csak azért sem mondhatok le, mert én választóimmal — mint nem pénzen megvásárlottakkal — nem is rendelkezhetek.

Bizonyítja ezt az is, hogy midőn Altmann úr gyűllyhelyünkön megjelent s ott szavazóim közül néhányat sikerült Dr. Schweiger javára capacitálnia, én nem szaladtam a városházához — mint mások —, hogy az elpártolttól elvetessen a szavazatbér.

Nem, választóimmal ily kötelezettségben állni szégyenlettem volna; én szavazatukkal csak annyiban rendelkezhettem, mennyiben tőlük, mint fölhívóimtól, vártam, hogy szavazatukkal engem tisztelendnek meg; és semmiképen sem úgy, hogy őket visszalépésem esetén baromként eladhassam. Ilyent sem választóim önézete, sem az én becsületérzetem nem engedhetett meg.

Lemondásom egyedüli indoka: belátása kisebbségben maradásomnak és semmi más. De midőn lemondottam választóim előtt s megköszöntem azoknak irántan tanúsított szives bizalmát, föltétlenül mondtam le; s nekik egyebet mint azt, hogy szavazás esetén tisztán meggyőződésüket kövessék, nem is ajánlottam. És nem is szavaztak ok mindnyájan Hoffmeister részére, szavaztak néhányan Schweiger részére is, sőt némelyek elveik képviselőjét egyik jelöltben sem találván föl, épen senkire sem szavaztak.

Ezen — szükség esetén tanúkkal is beigazolható — körülményeket nem azért mondtam el, mintha az ellem emelt rágalom kényszerítene azt okokkal leküzdeni, miután a rágalmat elég mint hazugságot egyszerűen tagadni: hanem elmondottam, hogy a körülményekkel távolabb ismerősek előtt a rágalomnak még valószínűségét is eloszlassam.

Egyébiránt fölkérem Altmann urat, szíveskedjék ellenemben pártomnak 1200 frton lett eladását tanúkkal — a pénzeszámlásnál jelenvolt tanúkkal — beigazolni, mert az ön pusztá állítása, mint az ellenfél bevallott korteséé, e részben hitelt nem érdemel, sőt úgy tűnik föl, mint jelöltje bukásának szépítése. Különben én becsüteltem nyugodt önézettel utasítom vissza rágalmaim s önt mint rágalmozót és olyant tekintem, ki csak azt czélozza, hogy bökezű jelöltje alatt magát igazolja, engem pedig annak javára a közügyekbeni részvételtől elrettentsen.

Legyen azonban meggyőződve, hogy az ön ily eljárása a megvetés érzeténél egyebet nem költ föl bennem.

Füchsl Emanuel.

Tudósítás a kecskeméti heti vásárról.

Kedd, deczember 22.

Gabona piacszól

Alsó-ausztriai mérő szerint	Mennyiért kelt?		Sokat vitték-e eladni?	Vették-e?
	Legals. fr. kr.	Legm. fr. kr.		
Búza, 83—87 fontos . . .	3 20	3 40	kev.	Mindenből sok elkelt.
Rozs, 78—80 „ . . .	2 50	2 52	kev.	
Árpa, 68—74 „ . . .	2 10	2 20	kev.	
Zab, 43—44 „ . . .	1 80	1 90	kev.	
Kukoricza	1 40	1 50	sok.	
Bab	—	—	—	
Köles	2 10	2 20	kev.	
Burgonya	1 —	1 10	kev.	

Baromfi és gyümölcs piacszól

Baromfinak párja, gyümölcs garabó számra	Mennyiért kelt?		Sokat vitték-e eladni?	Vették-e?
	Legals. fr. kr.	Legm. fr. kr.		
Lúd	2 20	2 40	Nem sok volt.	Majd mind elkelt.
Hízott lúd	5 50	6 —		
Pulyka	2 40	2 50		
Kácsa	1 80	2 —		
Tyúk	— 60	— 70		
Szöllő	— 80	— 86		
Dió	— 80	— 82		
Vágott hal fontja	— 20	— 25		

Állat, széna és fa piacszól

Darabja, mázsája, öle	Mennyiért kelt?		Sokat vitték-e eladni?	Sok elkelt-e?
	Legals. fr. kr.	Legm. fr. kr.		
Sovány sertés, hizónak . . .	18 —	30 —	Mindenből sok volt.	Mind elkelt.
Malacz	5 —	11 —		
Juh	2 65	6 —		
Bárány	— —	— —		
Széna	12 —	24 —		
Szalma	4 —	12 —		
Keményfa	10 —	14 40		
Puhafa	6 —	8 —		

H I R D E T É S E K.

Legnagyobb ideje már, hogy ezen a vidéken is, mint más nagy városokban, a nevezetes Dr. Patisson-féle

rheuma és köszvény gyapot

megismertetését, miután ezen gyapot több már mint 15 év óta mint a legkitűnőbb szer csúz és köszvény fájdalmak ellen magát megismerteté, különösen ajáltatva minden arcz, fej, nyak és mell bántalmak ellen, melynek igazolására számos elismerő levelet mutathatok fel.

Harmadik levél:

Egy év óta erős hátfájalmakban szenvedék, melyek az utóbbi időben oly annyira elmérgesedtek, hogy mennem és hajolnom a legnagyobb megerőltetésembe került. — A legelső használata után a Patisson-féle gyapotnak, már érezhetőleg javult szenvedő állapotom. A második használata után pedig minden legkisebb hátfájalmam elenyészett oly annyira, hogy minden fájdalom nélkül tudok 78 éves koromban menni, hajolni, sőt a földről is bármilyen könnyebb tárgyat fölemelni.

Deister melletti Münder, 1863. febr. 21.

D. Krückeberg,
erdőfelügyelő.

Ezen rheumatikus gyapot kapható

Rainer Adolf

fűszer-kereskedésében a „Levéhez“ Kecskeméten.

Gallia Fülöp

helybeni könyvkereskedésében minden kül- és belföldi politikai, szépirodalmi és divatlapokra elő lehet fizetni. Azon t. előfizetők, kik f. hó 28-áig praenumerálnak, azon előnyben részesülnek, hogy postadíjt nem kell fizetniök.

Ez alkalommal tisztelettel ajánlja még a t. közönség figyelmébe válogatott

karácsonyi és újévi

ajándékokkal, diszárúkkal igen diszesen kiállított ima-, szépirodalmi és képes-könyvekkel gazdagon ellátott raktárát.